

Arrest

**nr. 66 966 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 11 november 2008 België binnen en dient op 12 november 2008 een asielaanvraag in.

Op 9 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 54 829 van 24 januari 2011 aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 9 februari 2011 legt verzoeker samen met zijn Belgische partner, mevrouw W. W., een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 8 mei 2011, bewijzen over te leggen van een duurzame en stabiele relatie.

Op 6 mei 2011 dient verzoeker documenten in.

Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 09/02/2011 door A.Y. geboren te H., op 01/12/1979 en van Syrische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste 1 jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).*

Betrokkene brengt volgende bewijzen ter staving van de relatie aan:

- *Een facebook-profiel, dd. 09/02/2011: dit profiel is te recent om te kunnen dienen als bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.*
- *Betalingsbewijzen van diverse winkels, restaurants, uitstappen, e.d.: aangezien op deze bewijzen geen vermelding van betrokkenen is terug te vinden vormen deze bewijzen van betaling geen bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- *Een aantal foto's zonder datum en een aantal foto's met als oudste datum 13/02/2011: de voorgelegde foto's kunnen niet dienen als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie omdat ze ofwel te recent zijn om minstens één jaar relatie aan te tonen ofwel omdat er niet afgeleid kan worden van wanneer ze dateren.*
- *De verklaringen op eer door derden: deze verklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bovendien niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en volstaan bijgevolg niet als bewijs van de duurzame relatie.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

(...)"

Op 14 juni 2011 stelt de lokale politie een samenwoningsverslag op.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“enigste middel: schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet;
schending van de materiële motiveringsplicht;
schending artikel 8 E.V.R.M.: recht op gezins- en familieleven.*

1.

De aanvraag tot verblijf gezinshereniging van de verzoekende partij en zijn partner, mevrouw W. W., op basis van een duurzame en stabiele relatie, werd afgewezen door de verwerende partij.

De verzoekende partij weet dat in de wet sprake is van een ‘duurzame en stabiele relatie die minstens één jaar duurt’, teneinde een verblijfskaart op grond van gezinshereniging te kunnen bekomen.

De verzoekende partij wenst echter op te merken dat de verwerende partij té strikt vasthoudt aan de woorden ‘relatie die minstens één jaar duurt’ en veel minder aan ‘een duurzame en stabiele relatie’.

De duurzaamheid en de stabiliteit zijn echter minstens even belangrijk of zelfs van grotere waarde.

De verzoekende partij en zijn partner, mevrouw W. W., benadrukken dat zij een stabiele relatie hebben.

Slechts drie maanden na hun ontmoeting in september 2010, is de verzoekende partij bij mevrouw W. W. ingetrokken (stuk 3). Dergelijke spontane evolutie in een relatie getuigt van stabiliteit.

Op heden wonen de verzoekende partij en zijn partner nog steeds gelukkig samen. Dit objectieve feit getuigt van de duurzaamheid van hun relatie.

2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat enerzijds de neergelegde bewijzen zoals het facebook-profiel, de betalingsbewijzen en de foto's te recent zijn en aldus een duurzame en stabiele relatie niet kunnen aantonen, en anderzijds de voorgelegde verklaringen van vrienden en kennissen slechts een gesolliciteerd karakter hebben en bijgevolg geen bewijswaarde hebben.

De verwerende partij eist dat de duurzame en stabiele relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw W. W. wordt bewezen aan de hand van ‘materiële’ bewijzen.

Enerzijds kan gesteld worden dat dit een vereiste is die niet in de Vreemdelingenwet werd opgenomen.

De verwerende partij voegt een bijkomende voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet door ‘materiële’ bewijzen te eisen.

Anderzijds kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij en mevrouw W. W. niet aan hun relatie zijn begonnen met het oog op het aanvragen van een verblijfskaart voor de verzoekende partij. Bij het prille begin van hun relatie stonden zijn niet stil bij het feit dat zij in de nabije toekomst hun gehele relatie, van in den beginne, zouden moeten kunnen aantonen aan de hand van materiële bewijzen.

Het is dan ook niet opmerkelijk dat de verzoekende partij en mevrouw W. W. geen materiële bewijzen hebben vanaf het begin van hun relatie, daterend van september 2010.

3.

Bovendien dient aan de verklaringen van de verzoekende partij en van mevrouw W. W. eveneens belang gehecht worden. De ondernomen stap tot het aanvragen van een verblijfskaart voor de verzoekende partij kadert in de toekomstplannen die beide partners samen maken en de droom hun toekomst verder uit te kunnen bouwen.

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich met op een legale manier te verenigen met zijn partner, mevrouw W. W., wordt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit gezien hun de rechten om als een ‘normaal’ koppel door het leven te gaan worden ontzegd.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij schijnt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing immers te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de specifieke weerlegging van de voorgelegde bewijsstukken als dusdanig niet aanvecht noch ter discussie stelt. Volgens de verwerende partij wordt de beslissing op deze punten door verzoeker derhalve ook niet in twijfel getrokken.

De verwerende partij vervolgt dat er *in casu* geen enkele twijfel mogelijk is dat de beslissing terecht werd genomen en dat verzoeker niet heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Volgens de verwerende partij kan verzoeker namelijk niet bewijzen dat zij als partners minstens één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag; de aanvraag gebeurde immers op de dezelfde dag als dat zij officieel zijn gaan samenwonen. De verwerende partij vervolgt dat zij ook niet hebben aangetoond dat ze elkaar minstens een jaar kennen aangezien ze zelf verklaren dat ze elkaar kennen sinds september 2010, wat minder is dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag en ze hebben bovendien geen gezamenlijk kind.

Dat de relatie duurzaam en stabiel is, heeft verzoeker volgens de verwerende partij bovendien niet aangetoond. De verwerende partij begrijpt niet hoe verzoeker uit het feit dat zij zijn gaan samenwonen van zodra ze elkaar hebben leren kennen, kan concluderen dat de relatie stabiel is. Verwerende partij zou dit eerder een teken vinden van impulsiviteit, dan van stabiliteit in een relatie.

Wat vervolgens verzoekers bewering betreft als zou er te zeer de nadruk worden gelegd op het feit dat de relatie minstens één jaar moet duren, en te weinig zou worden gekeken naar het duurzame en stabiele karakter van hun relatie, merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet ontkent dat hij en zijn partner elkaar nog geen jaar kennen; hij probeert deze voorwaarde wel te minimaliseren.

De verwerende partij verwijst tevens naar de tekst van artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet waaruit duidelijk blijkt dat de relatie al minstens een jaar moet duren. De wet is derhalve bijzonder duidelijk dat als verzoeker een beroep wenst te doen op deze procedure om zijn verblijfskaart te bekomen in België, hij minstens een relatie moet aantonen van een jaar. Verzoeker en zijn partner kenden elkaar naar eigen zeggen amper een half jaar voor zij de aanvraag deden.

De verwerende partij merkt tevens op dat nergens in de beslissing wordt geopperd dat verzoeker materiële bewijzen moet aanleveren. Volgens de verwerende partij wordt er enkel vastgesteld dat verzoeker geen voldoende bewijzen heeft aangebracht ter staving van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie.

In de mate waarin verzoeker zich ten slotte beroept op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, err. *BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM) wijst de verwerende partij erop dat artikel 8 van het EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker vormt volgens de verwerende partij geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. De verwerende partij merkt bovendien op dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er namelijk niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar moet het nagenoeg ook onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Volgens de verwerende partij heeft de *in casu* bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

3.3. In een enig middel roept verzoeker in de eerste plaats een schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de duurzaamheid en de stabiliteit van zijn relatie met mevrouw W. W. op afdoende wijze werden aangetoond. Volgens verzoeker volstaan de door hem aangebrachte documenten bovendien als bewijs van deze relatie.

Artikel 40bis, § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzame en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoeker een kopie van zijn Syrisch paspoort voor, alsook een verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 9 februari 2011. In het kader van deze aanvraag werd verzoeker verzocht binnen de drie maanden bewijzen over te leggen van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker legde daarop onder meer verklaringen van vrienden en kennissen voor, evenals foto's, betalingsbewijzen en een facebook-profiel.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen, foto's en betalingsbewijzen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

De Raad merkt verder op dat het niet onwettig of kennelijk onredelijk is geen bewijswaarde toe te kennen aan, enerzijds, het facebook-profiel, de betalingsbewijzen en de foto's en, anderzijds, de voorgelegde verklaringen van vrienden en kennissen. In de bestreden beslissing wordt bij elk van deze stukken immers verduidelijkt waarom ze geen bewijs kunnen vormen van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt en verzoeker betwist deze motieven niet. De Raad stelt tevens vast dat uit de neergelegde stukken geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn Belgische partner gedurende minstens een jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens een jaar kennen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie werden geleverd.

In de mate waarin verzoeker nog stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij eist dat het duurzame en stabiele karakter van verzoekers relatie met mevrouw W. W. wordt bewezen aan de hand van materiële bewijzen, dat dit een vereiste is die niet in de vreemdelingenwet werd opgenomen en dat de verwerende partij zodoende een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze vereiste nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat verzoeker met alle middelen van recht de duurzaamheid en de stabiliteit van zijn relatie mag aantonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde de bewijswaarde van de voorgelegde stukken beoordeelt.

In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maak dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker werpt ten slotte de schending op van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggend geval stelt verzoeker dat zijn rechten om met zijn partner als een normaal koppel door het leven te gaan door de bestreden beslissing worden ontzegd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, herhaalt de Raad dat de term 'gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker *in casu* verwijst naar zijn partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, aanvaardt de Raad dat verzoeker en zijn partner in België een gezin vormen.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten dat er voor hem en zijn partner belemmeringen voorhanden zijn om elders een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten, is de Raad van oordeel dat er in voorliggend geval op de staat geen positieve verplichting rust het recht op gezinsleven in België te handhaven.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET